

Kortárs magyar líra

Neue Zürcher Zeitung

A svájci Orte című irodalmi folyóirat 71. számát teljes egészében a kortárs magyar lírának szentelte; a két, idő előtt eltávozott költő, Pilinszky János és Hajas Tibor kivételével csak ma élő lírikusok kaptak szót. A válogatást — ami az anyag bőségét tekintve nem volt könnyű feladat — és javarészt a fordítást a Zürichben élő Sándor András végezte, aki a versekhez történeti bevezetőt is mellékelte. Azok emlékezetére, akik a mai fordulatot lehetővé tették, Sándor elhelyezte a számban az egyik 1958-ban kivégzett szabadságharcosnak, barátjához, **Eörsi István** költőhöz (aki két versével szintén szerepel a válogatásban) inté-

zett utolsó levelét; ez a füzet legmegindítóbb szövege.

A tizenhét költő 1909 és 1956 között született. Néhányuk neve a német nyelvterületen megjelent fordítások révén már nem teljesen ismeretlen, és többségük a modern magyar líra meghatározó alakjaihoz tartozik. Kevés a rím, a szabad formák uralkodnak, még egy képszerű is felbukkan. A különböző vérmérsékletek és látásmódok összehasonlítása már ilyen kis válogatás alapján is tanulságos: versek hangvételében észlelhető közös vonás abban jelentkezik, ahogy egy szabadságot nélkülöző országban az életkörülmények rányomják bélyegüket a művekre. A személyesség többnyire az önként vagy kényszerből vállalt sorsközös-

ség tudatán szűrődik át. A fiatalabb nemzedékeknél határozottan érezhető a messzeség iránti vágy. Valamennyiükre érvényes azonban, amit Orbán Ottó így foglal össze: „Legfőbb vágyam, hogy azt gondoljam, amit én gondolok.” Ennek ellenére minden hangból kiérezni az igyekezetet, hogy ne a helyzet, „pontosabban szólva, ne csak a helyzet”, hanem a lírai én uralja a belső világot és annak kifejezési formáit. A kórusban a fent említett nevek kívül Károlyi Amy, Simonyi Imre, Juhász Ferenc, Csoóri Sándor, Utassy József, Petri György, Tábor Ádám, Kukorelly Endre, Györe Balázs, Rapai Ágnes, Varga Imre, Kántor Péter, Kapecz Zsuzsa és Fehér Kálmán hallatja hangját.